

LACKFI JÁNOS

A járókeretek zsoltára

Uram, tudom, de mégsem hiszem el,
 hogy hátad mögé dobod megbánt bűneimet,
 mint a kavicsokat, és többé nem emlékszel rá,
 pont 1997. október 4-én, 17 óra 56 perckor
 miféle szégyentelen módon bizonyultam
 méltatlannak arra, hogy szeress, nem,
 hiába is erőlteted a memóriádat, mely végtelen,
 azt a fájl letiltottad és kész, csak velem
 sétálnak szembe ócska kis aljasságaim
 nap nap után az utcán, csak én vagyok
 képtelen magamnak szívből megbocsátani,
 hogyan is láthatnám magamat patyolat
 lepedőnek, mikor ismerem, mint a rossz pénzt,
 és rád vetítem engesztelhetetlenségemet.
 Uram, tudom, de mégsem visz rá a lélek,
 hogy elhiggyem, irántad való szerelmem
 minden egyes pillanatára emlékszel,
 minden csepp imádságos könnyemet
 tényleg felgyűjtötted egy petpalackba,
 ott áll az ablakpárkányodon, gyönyörködsz
 benne, ahogy megtörik a napfény ezen
 a pár liter privát tengeren, utánad
 sóvárgó sóhajaimmal felfújtal egy jókora lufit,
 szőfelhővé szőtted dadogó fohászaimat.
 Uram, én tudom, de mégsem hiszem el,
 hogy mint Hermon dombjain a párja után
 epekedő párduc, mint Gileád mezőin
 az anyja után bégető gidanyáj, úgy vágyol
 közelségemre, le nem veszed rólam
 a szemedet, felderül arcod, ha látod arcomat,
 Uram, és mindig látod arcomat, kivéve,
 ha székenemben eltakarom, mert olyankor
 diszkréten félrefordulsz. Belenézek a tükörbe
 és a lelkembe, és őszintén szólva nem értem,
 hogy mit eszel rajtam, Uram, ismered összes
 hisztimet, gyilkos közönyömet, sunyiságomat,
 pöffetegségemet, szeretetlenségemet, te mindent,
 ami vagyok, amitől a belem is kifordul,
 de amilyen buta szerelmes vagy, nem ábrándulsz
 ki, ha büdös a lábam, megvárod, míg megmosom
 vagy éppen magad mosod meg, hiába mondom,
 az enyémet ugyan nem, előbb bárki másét,
 fejcsoválva dünnyögöd, addig nem lesz hozzám
 közöd, kicsim, ne variálj, ennek meg kell lennie.

Uram, én tudom, de haj, milyen nehéz elhinnem,
hogy nem csak illedelemből teszel úgy,
mintha érdekelnélek, elnyomva ásitásod,
nem csak azért, ne mondhassam: milyen Isten ez,
hát füttyül rám és kész, mikor megvettem
a csomagot, egész másképp szólt az ajánlat,
szó sem volt holmi apróbetűs részéről!
Nem, jelenléted perzselő, beleszédülök,
viharral jössz, ha gyenge szellőt várnék,
záporral frissítesz, ha harcra szomjazom,
mindig van plusz egy meglepetésed,
napfénytejfőllel locsolod be a fákat,
szivárványos vattapamacsokkal dobálsz
tele az eget, barázdák kakaómasszáját
zúzmaraporcukorral hinted. Lépted nyomán
dalra fakad a vámtiszt, és vígan szaltózik
a biztonsági őr, járókeretüket égre hajigálva
szambáznak a mogorva nyugdíjasok,
szvingelnek a mérgegrágán dolgozó
vízvezeték-szerelők, és mindig adnak számlát,
arany számlalapokat tépdésnek, kering
a sok cetli az alkonyatban, csillagos égbolttal
terited le a világ koszos raklapjait,
olyan, de olyan ipari musicalt rendezel nekem,
aki zsigerből nem bírom ezt a műfajt,
hogy nem bírok leállni a nevetéssel.

Dudás Sándor: Ady Endre